

מתיקות השבת

יו"ל ע"י ישיבת חיים של תורה - לובלין פניה"ק ירושלים ת"ו | בראשות הגאון רבי מנחם ברוך יאווע שליט"א תלמידו של מרן פוסק חזון בעל 'שבת הלוי' זצוק"ל

◆ משיחורנו של מורינו ראש הישיבה שליט"א ◆

מתיקות מצות שלוח הקן

"כי יקרא קו צפור... שלח תשלח את האם ואת הבנים תקח לה למען ייטב לה והארפת ימים". בפירושנו נצטוונו על מצות שלוח הקן, שהיא מהמצוות היחידות שהתורה מפרטת עליהן שָׂכַר גָּדוֹל שֶׁל אֲרִיכוֹת יָמִים וְשָׁנִים, וְצָרִיף לְהַשְׁתַּדֵּל לְהַבִּין עַד כַּמָּה שְׂדֵדֵינוּ מַגְעֵת, מַהִי הַדַּעַת הַטְּמוּנָה בְּמִצְוָה זוֹ שֶׁהַתּוֹרָה מְפָרֶטֶת עֲלֶיהָ שָׂכַר גָּדוֹל כֵּל כָּהֵן?

והנה אחרי מצוה זו התורה מלמדת אותנו את מצות עשית מעקה לגג ואת אסור פלאים, וצריך להבין מהו הקשר בין מצוות אלו למצות שלוח הקן שנסמכו אליה?

אלא, דהנה הפריאה נבראה עבור האדם והחיות, ומטרת בריאת בעלי החיים היא עבור האדם, כמו שאמרנו ת"ל (שרובין ק): שמהחיות למדים מידות טובות, כמו שכתוב באיוב: "מלפניו מפכהמות ארץ וזעזוף השמים יחכמוני" וכן שנינו במשנה, "הוי עז פנמך קל גנשר רץ בפצי וגבור פארי לעשות רצון אביה שבשמים".

כגון מחמת הצבור שהוא נמצא בקרבנו, אלא לשם שמים באמת, וכשם ששרב עם הוא עובד את ה' יפה, כך גם כשהוא נמצא לבדו בחדרו, יעבד את ה' באותה מדה.

ההצלחות שלך

וכן כאשר הוא רואה מידות טובות בקברו, אמנם ראוי לקנא בקר קנאת סופרים, אבל צריך לראות שהוא לא ינהג מעשה במידות כאלו רק בגלל שהוא רואה שבקברו יש את המידות הללו, אלא בגלל שהוא באמת רוצה להתנהג כראוי.

ודבר זה רמזו במצות עשית מעקה לגג, שכלל אחד ה' נוהג תכונות להתגדר בהן, על דרך מאמר ת"ל (תלוי ט): 'מקום הניחו לו אבותיו להתגדר בו', וכשם שצריך להקיף בגדר את הגג של הבית, כך כל אדם צריך לעשות כפיכחול גדר בנפשו בינו לבין חבריו ובין משפחתו למשפחות אחרות ולדעת לשמח בתכונות ובהצלחות שלו ושל משפחתו ולא להתקלש בדעתו מכף שרואה שמשפחות אחרות יש מעלות אחרות יותר משל משפחתו.

פרוד מתוק

וכיוצא בזה מצות אסור פלאים וכמותה מצות אסור ערוב חלב בבשר מלמדות אותנו לדעת לעשות הפרדה במקום שצריך לעשות הפרדה, כגון בין משפחות וחברים, שלא להתקנאות זה בזה, וגם ברוחני, שטוב ללמד זה מזה, יש להזהר שלא לומדים זה מזה מחמת שכל אחד רוצה להראות שהוא המעלה והמבקר ביותר, אלא צריך לעשות הפרדה ולהבין שבקברו יש את המעלה הזאת ובי' יש מעלה אחרת.

וכמו שבגשמי אחד מתמחה בהכנת בגדי

מתיקות הניסים

— מכתבים למערכת —

כוי מפריע לבית הכנסת?

ברצוני לפרסם את המעשה הבא, כהכנה ליום הדין ראש השנה הממשמש ובא.

אני משמש בתפקידי כגבאי בבית הכנסת. למשך שנים רבות בית הכנסת שלנו היה בקרואן, עד שבסיעתא דשמיא הצלחנו לצבור סכום נאה עבור בניית בית הכנסת מאבן, כפיא לבית מקדש מעט. התכנית הייתה לבנות את בית הכנסת על השטח שעליו עמד הקרואן עד היום, שנהי שטח שהקצה עבור בית כנסת זה.

כמובן היינו מוכרחים לפנות את הקרואן למקום אחר, בכדי לאפשר לפועלים להתחיל בעבודתם. האפשרות הפשוטה שהייתה לנו היא להעביר את הקרואן אל מעבר לכביש, לשטח הסמוך יותר לבתי התושבים, יצו כי מדבר בשטח רחב ידים, והקרואן שיעמד שם לא אמור לגרם שום הפרעה לשכנים.

מכיון שרוב דירי הבתים שבסמוך לרחבה הנם מתפללי בית הכנסת, תליתי מודעה בלוח המודעות של בית הכנסת, שם תבתי שמי שמתנגד להעברת הקרואן לרחבה זו, יכול לפנות אל רב בית הכנסת, (לא בקשתי שהוא יפנה אלי, בכדי שלא תגרם לו מכף בושה).

מכיון שהמודעה עמדה בלוח המודעות במשך כל חדש תמוז ומנחם אב ואף אחד לא פנה אל רב בית הכנסת בטענת התנגדות, לכן בתחלת חדש אלול הבאנו מנוף שהעביר את הקרואן למקום החדש, כמובן הדבר היה כרוך בטרחה גדולה: לפני ההעברה היה צריך לפנות את כל הארונות, הספרים והחפצים ולאחר ההעברה להרכיב אותם מחדש, ולאחר שבוע של טרחה גדולה, התישבנו בשעה טובה בבית הכנסת שבמרחק ובציפה לראות את הבית הכנסת הנכסף הבנוי מאבן כפיא שיעמד על תלו.

בימים שלאחר מכן הגיעו כבר טרקטורים על מנת להתחיל בעבודות, אלא שאז התבררתי בכשורה ששטלה את שלתי. רב בית הכנסת פנה אלי ואמר לי: אני מטעיר להודיע לך, אבל קבלתי לבית מכתב מעורך דין, בו הוא כותב שאחד השכנים מתנגד בכל תקף להשאיר את הקרואן על רחבה זו וכאם לא יפנה את הקרואן, « המשך המעשה בעמוד ד' »

צמר וחברו בהקנת בגדי פשתים, וכן אחד מתמחה להכין היטב מאכלים בשריים וחברו מתמחה בהקנת מאכלים חלביים ואסור לערב בין הלבוישים והמאכלים הללו, כך צריו לדעת שגם ברוחניות לכל אחד יש את המעלה בתחום

שלו וצרו לעשות 'הפדרה' שלא להחלש בדעת זה מזה.

ולכן כל אחד צרו לשמח בתכונות שה' הטביע בו, שאחד מתקרב לה' דרך התמדה בתורה ואחד דרך הדור במצוות וחברו דרך אמירת

תהלים וזולתו דרך הקנת מאכלים ללומדי התורה, שגם זוהי מעלה גדולה, שעליו נאמר (כ"ב ט): 'גדול המעשה יותר מן העושה' וכל אחד צרו להשקיע את כוחותיו בתכונות שה' הטביע בו ולשמח בהן.

מתיקות הנצחון במלחמה

תפלה קלית אישית

וגם פשאנו מתפללים את נסח התפלות עצמון הסדורות והקבועות לנו, עלינו לכוון בהן לבקש לפני ה' על ישועתנו הפלילית והאישית פנגד היצר הרע ועל הצלחתנו בעבודת ה', ולבקש בלבנו את מלות התפלה לעבודת ה', ומפנין שאחת העצות העקריות של היצר להסית את האדם מקרבת אלוקים היא על ידי שמסתיר מעיניו את החסדים ואת הטובות שהקב"ה עושה עמנו בכל עת, לכן יש לכוון במלות התפלה גם על מעלת הקרת הטוב לה'.

ונביא להלן באור באופן קזה על פסוקי 'הודו' שבתחלת פסוקי דזמרה (לקיח מהספר 'מתיקות התפלה', שבועה"ת ידעה אוי בקרוב במהדורה החדשה ומפארת):

דרך חדשה שהיא ישנה

"הודו לה' קראו בשמו", "הודו" הוא מלשון הרמיה, כמו שפתיב: "ידו אבן ב", ובקנה מלמדנו דוד מלכנו להתבונן ולהרים על גס למול עיני

"כי תצא למלחמה על איבך", במלחמת היצר הפתוב מדבר (ספה"ק), ואפו מלחמותינו ביצר הוא בלח התפלה, כמו שאמר יעקב אבינו לבניו: "אשר לקחתני מיד האמורי בחרבי ובקשתי" ובאר התרגום: 'בצלותי ובבעותי'.

שיש לבאר זאת שיעקב אבינו אומר לבניו, זכיתי לנצח את היצר הנקרא 'אמרי' על שם שהוא ממרר את חיי האדם בעזותיו הרעות, והיא נצחתי אותו? בתפלות ובקשות לפני ה', ויעקב אבינו קרא לתפלה בשם 'חרב וקשת', בקדי למדנו שהתפלה היא פלי המלחמה שלנו נגד היצר הרע.

ועלינו לדעת שבקדי להכניע את היצר בתפלות, עלינו לא להסתפק באמירת נסח התפלה והסליחות המובאים בסדר בלבד, אלא לשפך את שיחנו לפני ה' ולבקש ממנו גם בלשון שלנו שירחם עלינו ויצילנו מהיצר האורב לנו ומבקש להכשילנו חס ושלום לעבר על רצון ה' ותרפו.

שכלנו את הטובות והחסדים והנסים שעשה עמנו ה', כי כן "קראו בשמו", כן נגשים לתפלה מתוך הודאה והפרת הטוב לה'. "הודיעו בעינים עלילתינו", עלינו לשוחח עם כל הבריות מגדלת ה' ומחסדי, ובפרט עם בני ביתנו, שעלינו מטלת החובה והזכות לגדלם ולחנכם ליראת ה' ולאהבתו.

"שירו לו זמרו לו שיהו ככל נפלאותיו", דוד מלכנו חדש בלבו הרחב והנאמן לה' דרך חדשה בעבודת ה', שעלינו לשוחח בנפלאותיו של ה', אף על פי שלא מצינו חיוב קזה בתורה. ובאמת זו היתה דרכם של אבותינו הקדושים, שהיו מדברים תמיד מגדלת ה' ומאהבתו, אלא שבמשך הדורות נשפחה דרך נפלא זו והזר דוד ויטה, ובימי דוד מלכנו, רבים רדפו וצרו אותו על קנה, משום שהיה נדמה להם שהוא מחדש בעבודת ה' דרך שלא שמעו אבותיהם ואבות אבותיהם והתנגדו לדרך זו, אלא שפיים כל פר ישראל יודע שה' פחר בדוד ובדרכו, ואם כן עלינו לדבק בדרך ההפרת הטוב לה' שלמדנו.

מתיקות עבודת ה'

על כך במאמר: 'מתיקות מצות שלוח הקן'.

בציר שבכותרת הגילון: יהודי מתפלל שחריט ומכון במלות התפלה להודות לה' על הטוב שגמל אתו באופן אישי כגון על שהצילו מחיית סורפות ומכל מיני מזיקים, ובציר שבתוך המאמר: יהודי מרבה להודות לה' בימי אלו על כל הטוב שגמל עמו במשך השנה, הן במזון שזן אותו, הן בבית הטוב שנתן לו וכו'.

מזון למדו מתפללים אלו לשיר את מלות התפלה אל הקורות עמהם בחיי היום יום ולהרבות בהודאה בימי אלו?

על כך במאמר: מתיקות הנצחון במלחמה, ובעצה שבמדור 'עצות מתוקות'.

בציר שלפנינו: מצד אחד נכר ילד המתנהג במדות טובות ומכבד את הוריו, אך סבת התנהגותו הטובה היא מיראתו מאביו ומאמו ועל מנת למצא חן בעיניהם, מהצד השני אנו רואים יהודי המתאכזר על הינה ומשלקה ונוטל את בניה.

היאר מצות שלוח הקן מלמדת את האדם לעבד את ה' ולהתנהג במדות טובות, לשם שמים ולא בשביל למצא חן בעיני בני אדם?

התנגדות של כבוד

והסבה האמתית לכהן שגני דורו של דוד התנגדו לדרך שלמד לשונח בנפלאות ה', היא מפני שטבע רב הבני אדם נוטה לגאווה ולכבוד, וכבוד האדם נשפך כשהוא שח בנפלאות ה' ובהכחשיו, כי בכה הוא בעצם מספר שאינו ראוי לטובות שה' עשה עמו והכל זה חסד חנם, ולכן בני אדם רבים מתנגדים לדרך ההודאה, מפני שאינם סובלים את העונה והשפלות הא.

אבל בעל נפש דבק בדרך נפלאה זו שבה צעד דוד מלפנו, ודוקא על ידי דרך זו חיו מאירים, כמו שמפושף דוד ואומר: "שמח לב מבקשי ה'", שהוא צל מגוון ומאנחה שמקורם בגאווה ובכבוד, פי הגאווה מצטער ומתממר על כל צער ועל כל חסר הצלחה שארע לו, ואלו הענייני ממיר בכה שקל טובה שיש לו היא

חסד ומתנת חנם, ולכן הוא שמח ומאשר כל היום, והעצבות והעגמת נפש רחוקים מפניו בתכלית, מפני שהוא הולך בדרךים של אבותינו הקדושים, שעמקם פרת ה' ברית, כמו שכתוב: "אשר ברת את אברהם ושבעתו ליצחק ועמיהו ליעקב לחק".

וכאן דוד מלבנו מפרט מהחסדים שעשה ה' עם ישראל, וכדי לחוש אותם, ראוי כאן להרגיש כאלו פעת עם ישראל באים לרשת את ארץ כנענו, וכה יתפעל מכה שה' מבטיח לנו: "דה אמר את ארץ ארץ כנענו חבל נחלתכם", וירגיש שפעת מתקנים: "ויתחלכו מגוי אל גוי וממלכה אל עם אחר, לא הניח לאיש לעשקם ויובח עליהם מלבים" - שהגוים רוצים להזיק לנו והקב"ה מצילנו מדמם, כי באמות בכל יום נעשים לנו נסים כאלו.

עצות מתוקות

אמרו חז"ל (ר"ה טו) כל שנה שאין תוקנין לה בתחלתה, מריעין לה בסופה, ויש להבין מכה שגם להקה: שנה שמריעין לה בסופה - מריעין מלשון רעות שבעשים פרעים עם ה' ומקיימים בסוף השנה "הריעו לה" כל הארץ, ויורבים בתרועות של שירה והודאה לה' על כל השנה שחלפה, וזכים שאין מריעין לה בתחלתה, הינו שלא ישמעו תרועות של פחד שד ושבר בשנה הבאה עליו לטובה.

מתקנות שיחי

רבונו של עולם, מודים אני ללפניך בכל לבני, נפשנו ומאדני על השנה הטובה שהבאת לנו שבה כלכלת אונתנו במזון ושמרת על בריאות גופנו ונפשנו ונתת לנו דירה למגורים ופרנסה לכלכלת בני ביתנו והצללת אותנו מיד מבקשי רעתנו. אגף ה' חוס וחמל על אותם מישראל שששנה זו נחוק הם או קרובי משפחותיהם או שנגדעו ימיהם על ידי אסונות או על ידי אויבי ישראל רח"ל, רפא את שברם ונחמם מיוגם, ובטובך הגדול ישוב חרון אפך מעמך ומעירך ומארצך ומנחלתך ולא ישמע עוד שום שד ושבר בגבולנו. אמן סלה.

הנאווה והגדלה למי ולמי?

את מבטחנו בשום אליל כזה וכיוצא בזה, אלא בה' לבדו, שהוא הגדול ורק לו הפח יותר מקל בר כח אחר.

"כי כל אלהי העמים אילים וה' שמים עשה", כל איליות שדרך העולם לשים בה את מבטחם, כמו שר נכבד או ממון, אין להם שום כח, שהרי ברגע קל הש"ו או כל בעל תפקיד אחר יכול להיות מדח מתפקידו, וכן הפמון עלול בכל עת להאבד מהאדם על ידי אבדה או על ידי שישקיע את ממונו בעסק שיכלה אותו ממנו לריק, אבל ה' שמים עשה, לה' יש כח אדיר שאין כמותו, וכדי לאמת זאת בלבנו, נרים עינינו לשמים ושם נראה את השמש הירח וכל הפוכבים שברא ה' המעידים על גדלתו ועל כוחו הגדול, ועלינו לזכר שאת אותו כח שה' גילה בבריאת השמים והארץ, הוא מוכן לתת בכל עת לכל אחד מעמנו, אם רק נתלה בו את בטחוננו ותקונתנו ונשא אליו את בקשתנו.

שום חמה לא יעיר

"שמהו השמים ותגל הארץ", תתבוננו בכה שה' ברא את השמים והארץ, "רעם הים ומלווא יעלץ השדה וכל אשר בו", ראוי לכל אדם להתבונן בנפלאות שה' עושה עבורו, שברא עבורו את הים ומגדל בו דגים עבורו, וכן מצמיח עבורו פרות בשדה, ולבא מכה לעלץ ולשמח בה' ולבטח בו לבדו.

"והוא רחום וכפר עון ולא ישחית", כאשר אנו מפירים לה' טובה ומודים לו על רב הטובות שהוא עושה עמנו, ה' מרחם עלינו ומכפר לנו

"בשרו מיום ישועתו", בכל יום ויום, כאשר אנו נגשים להנחת תפלינו ולתפלת שחרית ולשאר התפלות, עלינו לזכר את החסדים שארעו לנו זה עתה או להתבונן בחסדים שברך קמיום אצלנו זמן רב, אלא שעשתה ישנה סבה המעוררת את לבנו להעיר אותם, מגון שאם הגיע אדם לבית הנקטת או שפגשנו בדרךנו לבית הנקטת אדם שידו או רגלו שבורה או חסרה וכדומה, נתבונן מקדם התפלה בחסד שאנו בריאים ולא חסרה לנו יד או רגל, וכה נתפלל ונקים את המצוות מתוך אהבת ה' והפרת הטוב אלי, ובזה אנו מבשרים מיום ליום את ישועת ה' לעצמנו.

וכמו כן ראוי לבשר בכל יום את ישועת ה' גם לאחרים ולספר לחברינו חסד או נס שעשה ה' לנו או לאחד ממשפחתנו, שהשורות הטובות הללו מרחיבות את אברי הגוף ומבריאות אותו, כמו שכתוב: "שמועה טובה תדשו עצם", וכן אפשר לספר לחברינו על חלי או צער שיש לאחד ממכרינו חלילה, ובכה נעורר את לבם לתפלה בכונה ובנהקרת הטוב לה' שהצילם מכל רע ולבקש רחמים על מי ששרוי בצער.

כל האילילים תהו

"כי גדול ה' ומהלל מאד ונורא הוא על כל אלהים", כשאדם שם את בטחונו בבני אדם, כמו שרים ופקידים, שנגרף לעניו שבהחלטתם תלויה ישועתו והצלחתו, או כשהוא שם את מבטחו על ממונו וחושב ששכח ממונו ויכל למצוא נחת ושלחה והצלחה בתינו, הרי שגוה הוא שם את מבטחו באל זר, ודוד מלבנו מלמדנו לא לשים

על עוונותינו ולא נותן רשות למלאך ה' המשחית להזיק ולהצר לישׂראל, "והרבה להשיב אפן" ה' מרבה להשיב את חרון אפו וברחמיו הוא "לא יעיר" את "כל חמתו", הינו שאפילו מקצת חמה לא יעיר עלינו, ועל זה בעצמו ראוי לנו להכיר טובה לה' יתברך בכל לבנו, נפשנו ומאדנו.

להבחין באמת

וכאן אנו מבקשים: "אתה ה' לא תכלא רחמיך ממני", אל תפסיק לרחם עלי בשום זמן ועדן, "חסדך ואמתך תמיד יצריני", לפני שבכל עת תנעיר עלי את חסדך ותן לי להבחין ב'אמת' האת שאתה רק מטיב לי בחסדים תמיד.

"תנו עז לאלקים", תנו כפיכול כח לה' להמשיך להיטיב לכם על ידי שתפירו בחסדו ותודו לו עליהם, ומשך לאדם שמיטיב לבנו, שפאשר הבן מעריך את הטובות שהאב עושה עמו, הוא נותן לו בזה חשק להמשיך להיטיב לו, כה הוא כפיכול גם כלפי שמים, וזאת משום ש"על ישראל גאותו", הקב"ה מתעלה בכה שעם ישראל משבחים אותו, אף על פי שה' אינו נצרף לנו, שהרי "עיו בשחקים", בכל זאת ה' מצפה לתהלה מגושי עפר קרוצי חמר.

**המשך
מתיקות
הניסים**

אנו מזמנים לבית משפט וצפויים לקנס גדול.
כששמעתי את הדברים, הרגשתי סחרחרת וכמעט נפלתי ארצה, שאלתי את הרב, מי הוא השכן הזה? הרב השיב לי: אני מבין שהדבר לא נעים בכלל, אבל אין תועלת לספר מי הוא השכן הזה. הבה נהיה עניינים ונבין את אשר לפנינו. קעת אין בריה אלא לפנות מכאן את הקרואן! רב בית הכנסת הציע לי במקום ליצור קשר עם בנו שיעזר לי בנהול החרות הקרואן למקומו.

אבל למה הוא לא הביע התנגדות בזמן שהשארנו על כך הודעה, זה נראה כהתעללות ורע לב מצדו לעשות זאת? זה אחרי טורח גדולה כל כך שטרחנו, ובכלל, להיכן נפנה קעת את הקרואן, הרי הטרקטורים כבר עומדים על השטח? אמרתי: הרב השיב לי: קעת אין בריה, נחזיר את הקרואן למקומו וה' הטוב בעיני יעשה. באותו לילה לא יכלתי להרדם, התהפכתי על המטה בצער ובקמט נפש, לא יכלתי לחשב שקל הטרחה שטרחנו היתה לחנם, וקעת אנו הולכים לטרח את כל זה טוב, ומה גם שקעת נהיה מקרחים להחזיר את הקרואן למקומו ואם כן, לא נוכל לקדם את הבניה הנכספת.

דאגות רבות הציפו את לבי, כמו: איך יגיבו לך מתפללי בית הכנסת, וחשבתי שבדאי הדבר יגרם לקטטה ולשנאה בין המתפללים שביקשו לדעת מי הוא זה ואי זה הוא שמלאו לבו לאכזב אותנו ולהפריע לבניית בית ה'. כאלו מחשבות עלו וצפו בלבי כל הלילה.

בבקר התעשתי ואמרתי לעצמי: לא יעילו כל המחשבות מאומה, מה שאני מצוה לעשות - אעשה! הרמתי טלפון לאחראי על הפועלים, הודעתי לו שאנו קעת מבטלים את העבודה ומפנין שבסיקתא דשמיא עדין לא עשו שום עבודה שיכולה להפריע לקרואן לחור, לכך נבן באותו יום, אחרי שהפריעו את התפנו, ומבטי את המנוף שהחזיר את הקרואן למקומו.

בחסדי ובפלאי ה', מלבד כמה אגרות פה ושם מצד המתפללים, לא היתה שום תגובה קשה, על זה בעצמו הודיתי לה' הרבה בזמנים נוראים, וביום כפור כמדי שנה התוספו לבית הכנסת מתפללים רבים הרחוקים מהתורה ומהמצוות, כאלו שבמשך השנה לא מתקרבים לבית הכנסת, ביום כפור שופכים בו דמעות כמים, ולי באותה שנה היתה תפלה מיוחדת: שהקב"ה ימחל לנו כמו שאנו מוחלים למי שפשה לנו את הדבר הזה, ובקשתי מה' שימחל גם לאותו שכן בעצמו ושהדבר לא יטרטג עליו חלילה, כי כלנו אחים "בנים אתם לה' אלקים".

למשך קרוב לשנה, הקרואן המשיך לעמד במקומו הראשון והבניה התעכבה, עד שאחד ממתפללי בית הכנסת הציע לי על מקום טוב שהתפנה זה עתה, שאפשי להעביר אליו את הקרואן, מקום שאינו מרחק כל כך, ואכן בחסדי ה' עשינו את ההעברה והפועלים חזרו להתחיל בעבודות הבניה.

בפעל היינו נצרכים לבניה לקסף נוסף, יותר ממה שהיה מתכנן, כמו שקורה בדרך כלל בכל בניה, והקרחנו לקחת הלוואות, כעבור כארבע וחצי שנים נכנסנו בשעט"מ בפעל אל בית הכנסת החדש, תרות לבזרא כל העולמים.

כשהיינו חדשים בבית הכנסת, הגיעה שמועה על פטירתו של אחד השכנים, יהודי מבגר שלצערנו כל חייו היה רחוק מתורה ומצוות והיה ידוע כמי שאינו אוהב את ה', לאחר ימי השבועה שלו, הגיע בנו לבית הכנסת ובקש את הגבאי, נגשתי אליו והוא בקש לדבר אתי משהו בפרטיות.

נכנסתי אתו למשרד, שם הוא אמר לי כך: בודאי שמעת על פטירת אבי ז"ל, אני רוצה לספר לך דבר שאני סוהב בלב כבר כמה שנים ושיהיה זה לתועלת נשמת אבי ז"ל. אתה זוכר שלפני כמה שנים קבלתם מכתב מעורך דין החזיר את הקרואן למקומו... כאן הקול שלו התחיל להשבר והוא המשיך לומר: זה היה אבא שלי, שלצערי לא העירי אתכם, לגמנתו אבא שלי כן מעריכה שומרי תורה ומצוות, ובביתנו היה וכוונתו בין אבא לאבא אם להתנגד לקרואן או

לא ואבא בסוף פנה לעורך דין. אחרי שהעורך דין שלח לכם את המכתב, אבא אמר לאבא שלי: תבך תראו איזה חיות הם, אתם תראו איך הם ישארו אותנו ויתנכלו אלינו זה על... אבל זה לא קרה! אף אחד לא יחס אלינו שום יחס של שנאה וכדומה, ועל כך אבא שלי אמרה: נו, עכשו תבין שזה אנשים טובים?...

הדברים של אבא שלי נכנסו עמוק בלבי, ובאותו יום כפור באתי להתפלל אתכם לראשונה בבית הכנסת. לאחר התפלה נגשתי כאן לאחד המתפללים ונסיתי להבין איך זה שאתם לא שונאים אותנו, שאלתי אותו: למה החזירי לכאן את הקרואן? והמתפלל השיב: אינני יודע בדיוק מה קרה, אבל ברור שהכל מאת ה' ולטובה, אנחנו לא יודעים חשבונות שמים. הבנתי שבזבא הוא אפילו לא יודע שזה אבא שלי עשה את זה. נסיתי לבדק אצל עוד שני מתפללים וגם מדבריהם היה נכר שהם כלל לא יודעים מי עשה לכם את זה.

חזרתי הביתה ואמרתי לאבא ולאבא: אתם צריכים להכיר מה זה יהודים בעלי דרך ארץ ולב טוב, הרב שלהם שקבל את המכתב של העורך דין הביתה, אפילו לא ספר להם שזה אנחנו! בדתתי ופשוט הם לא יודעים בכלל שזה אנחנו!! אבא שתיק, ואבא אמרה: הלואי שזנפה לעזר לאנשים כאלו.

קעת הבן פונה אלי ואומר: מכיון שאבי נפטר אמי בקשה לתרם לעלוי שבתו שבעים ושמונה אלף שקלים, קתקון לשבעים ושמונה שנותיו שיעברו ללא תורה ומצוות, לטובת קפת בית הכנסת ולטובת המתפללים. כמובן הכסף הזה היה לתועלת גדולה, שעמו כסיו חלק נכבד מהחובות שלקחנו לבניה, וכן ערכנו עם חלק מהתורמה חלוקת מוצרי מזון לחמים עבור המתפללים.

לעיתים תכופות הבן היה נכנס ומשתתף בתפלות ובשעונו תורה והתחנך בקיים התורה והמצוות. ראיתי בחוש כמה צדק רב בית הכנסת שהסמיר את שמו של השכן, שמפקח נולד רוח רוחני וגשמי. **נ. א. ש. ירושלים**

בשורה מתוקה!
עיון נותן תועלת את הספר הנכסף

מתיקות המועדים

• ימים נוראים • סוכות •

מאת הנאון רבי מנחם ברוך יאוע שליט"א
ראש ישיבת חיי תורה - לובלין ירושלים
הליטורו די סוסק חרוי מרן רבני בעלי יסבט חרוי גרתיס יאוננעי יעוקר

ניתן להשיג ברשת עתות
יפה נוף - פלדרייס
ובחנותי המובחרות

או בטלפון:
052-7162314

חדודים מתוקים

א. היאך אנו למדים מפרשתנו להפדר מדברים שצריך להפדר מהם? ב. מה מלמדנו מןמזור 'הודו' החרים על נס, ומדוע? ג. במה נחשב לאדם שהוא שם את מכתחו באל זר רח"ל? ד. היאך נגרם לקב"ה רצון להמשיך להיטיב לנו?

התשובות מונחות בתוכן גליון זה. ניתן לשלוח את התשובות לכתובת האי-מייל: 7885595@gmail.com או 073-313-4395. בצירוף שם, כתובת וטלפון | שם הוזכר מברשת ראה: משה עקיבא יעקובוביץ. בני ברק.

מתיקות מושבת התפלה

עקר מעלת התפלה הוא לפי המחשבה שחושבים בה, כמו שידרשו תז"ל (תפנית ב), "ולקבדו בכל לבבכם" - איזוהי עבודה שצלב, הוי אומר זו תפלה.

ועל כן עלינו לחשב ולהתבונן קעת מןמזורי ההודאה שבתפלה בחסדים שה' עושה עמנו, גרון בחסד השיריים שגגופנו שהם רבים ונסעפים, שגן אפילו כל תזונה מתזוזות העינים והפה תלזיה במבנה השיריים של הפנים, וישנם עוד שרירים נוספים בגוף, קדגמת דפק הלב ומערכת העפול וכו'. ועל חסד השיריים שגגוף אפשר לכך הנרת הטוב לה' גם קעת הנחת התפלו על 'הבשר התפוח' שבו נקרים השיריים.